

IV. Závěr

Oba shora popisované nálezy poji jedna skutečnost, a sice to, že soudy k vydání příkazu k zatčení přistoupily v obou případech při skutečných či domnělých problémech při doručování soudních listin osobě, proti které se trestní řízení vede. Současně však bylo přinejmenším pochybné, zda byly u těchto osob skutečně dány důvody vazby, jejichž existenci je vydání příkazu k zatčení za současného právního stavu podmíněno. V obou případech byl Ústavní soud obecným soudům nucen zopakovat, že trestní příkaz má být užit skutečně jako prostředek *ultima ratio* a obecné soudy by měly vždy před jeho užitím vyčerpat nejdříve jiné, méně intenzivní prostředky, než bez dalšího ihned přistoupit k vydání příkazu k zatčení.

De lege ferenda se však můžeme v této oblasti dočkat významné změny. Návrh znění nového trestního řádu z dílny Ministerstva spravedlnosti totiž právě na tuto neblahou praxi reaguje. Jiří Říha poznamenává, že k vydávání příkazu k zatčení dochází v praxi zejména při nedoručitelnosti trestního příkazu.⁵ Tentýž autor k tomu dále při popisu navrhovaného nového znění trestního řádu uvádí: „Novinkou má být výslovně upravený nový důvod pro vydání příkazu k zatčení spočívající v nemožnosti doručit písemnost obviněnému po případy doručování do vlastních rukou bez možnosti náhradního doručení.“⁶ Na základě této skutečnosti v budoucnu patrně odpadne vydávání v podstatě nezákonných příkazů k zatčení na osoby, u nichž důvody vazby dány nejsou. Citovaný autor dále připomíná, že návrh nového trestního řádu počítá se zavedením nového způsobu doručení písemností v trestním řízení, tzv. uložením, v důsledku čehož patrně ve velké míře opadne praxe vydávání příkazů k zatčení jen za účelem doručování.

⁵⁾ Říha, J. Zajišťovací prostředky ve světle rekodifikace trestního řízení. In: Jelínek, J. a kol. Trestní právo procesní – minulost a budoucnost. Praha: Leges, 2016, s. 268.

⁶⁾ Tamtéž.